

OPINIÓ

Les declaracions del fiscal de l'Audiència Nacional Pedro Rubira són un exemple paradigmàtic de la dita «qui mal no fa, mal no pensa» (en castellà, «cree el ladrón que todos son de su condición»).

El fiscal —que deu ser un peix que es porta l'oli: se li va haver [d'imposar una sanció de 900 €](#) per insultar la seva pròpia escorta— va amollar a qui reclamava que la causa contra l'exmajor

Josep Lluís Trapero

i l'exintendent

Teresa Laplana

(a qui sovint s'oblida, no se l'anomena i, per tant, se la menysté) es dirimís al TSJ de Catalunya:

"¿Puede haber imparcialidad y serenidad, si se manda la [causa por] rebelión y sedición a Cataluña? ¿Ustedes piensan que puede haber esta serenidad? ¿Que puede haber esa imparcialidad?" ([El Periódico de Catalunya](#))

La llengua. Pedra de toc d'un judici

Escrit per Eulàlia Lledó, doctora en filologia romànica
dimarts, 12 de febrer de 2019 13:29

Regla de la inversió. Hi pot haver imparcialitat i serenitat, si es jutja les presumptes rebel·lió i sedició a *Aporelloslàndia*? Pensa, senyor **Rubira**, que els tribunals espanyols han mostrat serenitat i imparcialitat o que les tindran a partir d'ara?.

(D'altra banda, no s'adona que comet una fementida fellonia atès que situa (expulsa) la judicatura de Catalunya fora d'Espanya? Una traïció com la del Poder Judicial quan, amb motiu dels quaranta anys de la Constitució, va traslladar el lliurament de despatxos de l'última promoció de jutgesses i jutges fora de Catalunya. Tota una declaració que a Catalunya la Constitució no s'ha de commemorar, que no hi pinta res).

Tot i ser llegal, és difícil no veure com martiritzen la paraula «violència»; que alguna cosa podia a podrit quan el jutge constructor de la causa, **Pablo Llarena**, dinamitava tota aparença d'imparcialitat usant una reveladora primera persona i es declarava jutge i part: «I aquí acaba el relat de l'estratègia que venim patint».

Com que soc llegal, remeto a les declaracions de les defenses de presoneres i presoners o al coneixement profund de dos referents com són **Elisa Beni** i **Javier Pérez Royo**, però no puc deixar d'apuntar que sembla patològic l'odi al groc de les presons espanyoles: no tan sols els fa requisar peces de vestir sinó també fotos amb familiars amb tocs de groc. O la prohibició d'ordinadors als presos (a les preses, no se sap, no se'ns n'informa; com que el masculí, diuen, inclou el femení, és fàcil obliterated-les; i en no anomenar-les, se les menysprea).

Caldrà veure com gestionarà el Tribunal Suprem l'observació internacional. Sembla que no li reservarà lloc a la sala amb l'excusa que el judici serà retransmès per TV. No sé si sabrà què és el fora de camp. Si no poden entrar a la sala, veuran el que vulgui que vegi la realització i no en podran copsar ni l'ambient, ni la temperatura, ni l'olor, ni els rum-rums, ni els gestos... Ni els moviments de personatges secundaris, o dels principals si no els enfoquen. Pobra excusa.

No tinc grans esperances sobre l'ús del català durant el judici, ni sobre l'amor de l'estat profund per les llengües d'un Estat que té la fortuna de no ser unilingüe.

Ara bé, el que en serà una autèntica pedra de toc és la utilització del català a la sala. Aquí el

La llengua. Pedra de toc d'un judici

Escrit per Eulàlia Lledó, doctora en filologia romànica
dimarts, 12 de febrer de 2019 13:29

tribunal pot fer l'intent de mostrar que Espanya és, tal com proclamen, un estat descentralitzat i comportar-se com ho faria Bèlgica o Suïssa amb tota normalitat i naturalitat amb qualsevol de les llengües que tenen la sort de parlar.

Soc pessimista. El PSOE, fins i tot la facció que no és tan de dreta extrema com Pablo Alcázar i Albertín, és poc procliu a protegir i fomentar la gran riquesa que són les llengües de l'Estat. Només cal recordar que **Irene Lozano**, actual secretaria d'Estat de l'Espanya Global, prové d'UPyD, una formació plena de ràbia contra qualsevol llengua de l'Estat que no fos el castellà i amb una tendència ferotge a la uniformització mutiladora.

Lozano continua a la trinxera. El 2005 va publicar un llibre amarat d'un nacionalisme excloent i retrògrad titulat *Lenguas en guerra*. Més que una declaració de principis, una declaració de guerra. Dedicava mig llibre a atacar el concepte de llengua pròpia, l'objectiu és eliminar les llengües dites cooficials. Sembla que pensi que usar el català i considerar-lo llengua pròpia suposa una negació del castellà, fer-li un lleig; una creença força estesa entre l'espanyolisme. Un cop més, «qui mal no fa, mal no pensa». Arriba a dir-hi:

"También es importante para una sociedad preguntarse si no sería negativo a largo plazo privarse de tener a los mejores jueces, arquitectos o veterinarios a cambio de tener a los más catalanizados".

Com que per «catalanizados» vol dir que han après català, se'n desprèn una altra peregrina creença. Que aprendre català (passaria si fos una altra llengua?) impedeix que sàpigues altres coses, que en puguis aprendre d'altres, limita l'espai d'emmagatzemar coneixements. Et torna mig enze.

Doncs, mira tu, sembla que a l'arquitecta milanesa **Benedetta Tagliabue** (incloc al masculí de Lozano jutgesses i veterinàries) saber català no fa que les cases se li ensorrin ni li impedeix rebre premis; a l'actor

Viggo Mortensen

, actuar a Hollywood; o a l'alemany

Gerhard Grenzing

, construir alguns dels millors orgues del món. I és que la ment humana pel que fa a aprendre llengües és portentosa, no té límits, i com més en sap, més ampla i oberta és.

La llengua. Pedra de toc d'un judici

Escrit per Eulàlia Lledó, doctora en filologia romànica
dimarts, 12 de febrer de 2019 13:29

Fa poc, després de mostrar franca malvolença contra preses i exiliats, a qui per cert ella ja ha sentenciat com a culpables —devia tenir un dia espès—, va emetre aquest clamorós oxímoron: « [Europa no tiene dudas sobre nuestra democracia, pero está confusa](#) ». No sé si ha pogut millorar molt, doncs, la redacció de Manual de resistència, el llibre de **Pedro Sánchez**

.

No tinc grans esperances sobre l'ús del català durant el judici, ni sobre l'amor de l'estat profund per les llengües d'un Estat que té la fortuna de no ser unilingüe. Un judici que ve precedit per llargues presons preventives. I no, no van posar a la presó Jordi Cuixart i Jordi Sànchez perquè algunes polítiques i polítics marxessin del país: quan els van empresonar no n'hi havia cap fora.

El judici comença el dia de santa Eulàlia, tant de bo aquesta coincidència insufli a les defenses eloqüència i bon parlar.